

Nikdy nevěřte
krásné dívce
s ošklivým
tajemstvím...

*Roztomilé
malé hářky*

OHROŽENÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé lhářky*

OHROŽENÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

OHROŽENÉ

Přeložila Anna Školníková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2014 by Alloy Entertainment and Sara Shepard
All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars. Toxic*
(First published by HarperTeen, New York, 2014)
přeložila © 2015 Anna Školníková
Redakce textu: Dana Pačková
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-397-6

Čtyřnohému příteli Volvovi

*Dáte-li nám jedu, zdaž neumíráme?
A ukřivdíte-li nám, zdaž nemáme se mstít?*

WILLIAM SHAKESPEARE

(přeložil J. V. Sládek)

JSI NA TAHU, ALI

Hrála jste někdy šachy s opravdu dobrým protivníkem? Možná se svým bratrancem, když odpoledne přšelo? Nebo po večerce s tím hezkým klukem na táboře? Ta hra se zdá snadná, ale profesionálové mají strategii promyšlenou na desítky tahů dopředu. Jedině tak jsou totiž schopni obtočit vás jako had, a vám nakonec nezbuďte než nechápané pomyšlení: jak se to mohlo stát? Po skončení hry můžete odcházet s pocitem, že s vámi soupeř manipuloval. Ochromil vás jako toho největšího blbce.

Jedna osoba si právě tak hraje se čtyřmi kráskami z Rosewoodu – neúnavně pořád dokola.

Bylo, nebylo, žila, byla jedna holka, která přemýšlela o životě jako o nekonečné šachové partii. Měla plán, i když vypadala, že je sražená na kolena. V každém viděla nepřítele – zejména ve svých nejvěrnějších obdivovatelích. Nešlo jí o nic jiného, než aby na hrací desce zůstaly nakonec výhradně její figurky.

A nezastaví se, dokud nevyhraje.

Týden poté, co Alison DiLaurentisová málem zemřela při požáru v Poconos, seděla se svým přítelem Nicholasem Maxwelllem na podlaze prázdného domu v pensylvánském Rosewoodu. Na vzdáleném předměstí Filadelfie strávila v minulosti několik let života. V pokoji byla tma a kromě matrace, zašlých flanelových přikrývek, staré televize, kterou někdo vyhodil, a jídla, které Nick

ukradl v nedalekých potravinách Wawa, tu nebylo nic. V nakyslém vzduchu poletoval prach. Takové klima znala z Domu bezpečí Addison-Stevens. V této psychiatrické léčebně trčela uvězněná po několik let. Ale co? Nějakou dobu to tu přežije. Teď si hlavně užívala fakt, že je volná.

„Zapni ji,“ řekla a mávla rukou směrem k televizi.

Nick naladil kanál. Elektřinu a kabelové vysílání kradli z hlavního rozvaděče v komplexu – na bohatého kluka se Nick velmi dobře vyznal. Dovedl tajně uloupit kdeco. Na obrazovce vyskočil živý záběr na policejní důstojníky v pohoří Poconos. Prohledávali tam hromady trosk – pozůstatků prázdninového sídla DiLaurentisových. Ali si uvědomovala velice dobře, co hledají. *Hledají ji*. Nebo lépe řečeno, její kosti.

„Stále pátráme,“ řekl šéf vyšetřovatelů reportérovi. „V žádném případě není možné, aby slečna DiLaurentisová výbuch přežila.“

Ali se ušklíbala. *Idioti*.

Nick se na ni starostlivě podíval. „Nevadí ti to?“ vzal Ali za ruku. „Můžu naladit něco jiného, jestli chceš.“

Ali si přes hlavu natáhla kapuci mikiny, kterou Nick ukradl v obchodě Target. Mokvající popáleniny ve tváři jí ubíraly sebevědomí. Zahojí se – Nick jí zajistil ošetřovatelku, která dochází každý den – jen už Ali nikdy nebude tak krásná, jak bývala. „To nedělej,“ zarazila ho Ali. „O žádná další překvapení už nestojím.“

Překvapení zažila dost. Měla neprůstřelný plán, jak upálit kamarádky své sestry společně s Melissou Hastingsovou a tělem Iana Thomase. Vybrala si k tomu chatu svých rodičů v pohoří Poconos. Představovala si, že až bude po všem, zmizí v temnotě noci a nikdy víc ji nikdo nespatri. Jenže se to nepovedlo. Spencer Hastingsová, Emily Fieldsová, Aria Montgomeryová a Hanna Marinová z pasti vyklouzly bez tělesného zranění a policie navíc našla psaní, které jim Ali podsunula pode dveřmi – válelo se jen tak venku v trávě. Ali se v dopise doznávala ke všemu: že není své dvojče Courtney, ale *skutečná* Ali, dívka

neprávem uvězněná v psychiatrické léčebně. Dál tam stálo, že v předvečer prázdnin po skončení sedmé třídy zabila svou sestru Courtney a pak i Iana Thomase a Jennu Cavanaughovou. A také že se přetvařovala, aby jí holky uvěřily, a teď se chystá zabít i je.

Jako by to nestačilo, reportérka na obrazovce – hloupá husa s voskovou pleť a fuchsiovou rtěnkou – odříkávala ve zpravodajství to, co nazvala Temným tajemstvím DiLaurentisových – zkrátka vše, co stálo v tom dopise. „Kdyby *přežila*, strávila by slečna DiLaurentisová za všechny spáchané zločiny zbytek svého života ve vězení,“ pronesla naprosto vážným hlasem.

Nick si okusoval palec. „Kéž bychom v tom dopise nebyli tak konkrétní.“

Ali obrátila oči v sloup. „Vždyť jsem ti to všechno nadiktovala já. Netrap se tím.“ Doznání ve skutečnosti sepsal Nick, ne Ali. Poprosila ho o to, protože se uměl lépe vyjadřovat a navíc dovedl napodobit její rukopis. Nick by udělal cokoli, jen aby se dočkal pochvaly. Že dopis psal on, bylo pro Ali velice důležité – měla totiž záložní plán. Jen doufala, že jej nebude muset nikdy realizovat. Teď nad ním nechtěla vůbec ani přemýšlet.

Kradmo po Nickovi mrkla. Hltal ji pohledem. I v jejím strašném stavu – měla také zlomený nos, příšerné modřiny a v úsměvu jí chyběl zub – měl Nick oči plné lásky a oddanosti. Vzpomněla si na den, kdy se s ním v Domě bezpečí seznámila. Stalo se tak nedlouho poté, co se její sestře pár dní po začátku šesté třídy zdařila ta osudná záměna. Ali odvezli rodiče do léčebny namísto Courtney. Ali se tehdy ocitla na své první skupinové terapii, kde seděla v kruhu mezi lidmi, kterým skutečně přeskočilo.

„Já tu nemám co dělat,“ postěžovala si svému terapeutovi, hlupákovi jménem doktor Brock. „Jsem Alison, ne Courtney. Má sestra mě podvedla a teď žije můj život.“

Doktor Brock se na ni podíval smutně a unaveně. „Už tvoji lékaři v Radley si všimli, že s tímhle máš problém, ale ty jsi

Courtney. A je *v pořádku*, že jsi Courtney. Věřím, že společně zvládneme, aby ses s tím vyrovnala.“

Ali se po zbytek hodiny dusila ve vlastní šťávě. Když sezení skončilo, kdosi ji poklepal po paži. „Já vím, že mluvíš pravdu,“ ozval se něžný hlas za jejími zády. „Já ti věřím.“

Nick Maxwell se na ni tenkrát vroucně zadíval. Ali už si ho všimla u jídla; byl o pár let starší, měl vlnité vlasy a silná ramena. Každá holka tu do něj byla zamilovaná. Jak se doslechla, léčil se tu s hraniční poruchou osobnosti. Během individuálních terapií se Ali vždycky dost nudila, a tak využívala čas ke čtení *Diagnostického a statistického manuálu psychických onemocnění*, který byl k dispozici v ordinaci. Jak se dozvěděla, lidé s hraniční poruchou osobnosti jsou impulzivní, bezohlední a extrémně nejistí.

Dobrá, dobrá, dobrá. Alison *byla živá* z nejistoty ostatních. Možná by bylo dobře mít Nicka na své straně.

A tak ho vzala na milost. Plánovali spolu všechno a současně si dávali velký pozor, aby je nikdo nevidal moc často pohromadě. Až se dají věci do pohybu, nikdo si je nesmí spojovat. Vytvořili si vzájemné pouto tak hluboké a silné, že je Nick přirovnával k Romeovi a Julii. Ali připadal jeho sentiment roztomilý.

Dneska byla Nickovi nesmírně zavázaná. Nebýt jeho, nikdy by se jí nepodařilo zbavit se Iana a Jenny. Nebyla by ani schopná pronásledovat sestřiny nejlepší kamarádky coby tajemná *A*. Kdyby ji Nick nezachránil v Poconos, nejspíš by zahynula při explozi. Anebo by ji našla policie. Nadto by teď neměla střechu nad hlavou. I tento rosewoodský dům je jednou z mnoha nemovitostí, které Nickova rodina v zemi vlastní. Ali s Nickem si jej vybrali, protože je dlouhodobě prázdný. Další výhodou byla klidná lokalita – většina ostatních budov v sousedství byla už v majetku bank kvůli neplacení hypoték anebo ještě stále čekala na svého majitele. Často plynuly dny, kdy jim pod okny neprojelo jediné auto.

Na televizní obrazovce se objevily nové záběry. Nejprve video, které už Ali párkrát viděla. Její rodiče na něm utíkali halou

Mezinárodního letiště Filadelfie ve snaze skrýt se před novináři. „Jste se svou dcerou v kontaktu?“ křičeli za nimi reportéři. „Věděli jste, že vraždila?“ Alisonin otec se otočil a prázdným pohledem se zadíval do kamery. „Prosím, nechte nás na pokoji,“ řekl unaveně. „Jsme touto situací vyčerpáni stejně jako všichni ostatní. Teď potřebujeme trochu klidu.“

Parchanti, pomyslela si Ali. Svou rodinu nenáviděla skoro stejně jako sestřiny kamarádky.

Jako na zavanou se pak v záběru objevily holky. A to na tiskové konferenci. Spencer stála zpřímá a pyšně před mikrofonem. Emily měla ruce v kapsách. Hanna se držela za ruku s Mikem Montgomerym. Aria se tiskla k Noelu Kahnovi tak horlivě, jako by je někdo slepil.

Noel. Ali se na něj důkladně zadívala. Noel její tajemství znal po dlouhou dobu. Teď už ne.

Otočila se k Nickovi. Nenávist z ní přímo sálala. „Musíme je dostat.“

Trhl sebou. „*To míníš vážně?*“

Ali svésila ramena. „Ty si myslíš, že jim *tohle* projde?“

Nick téměř zpanikařil. „Ale vždyť jsi před týdnem málem *umřela*. Opravdu to stojí za to? Máme nedohledatelný bankovní účet. Za ty peníze odjedeme kamkoli. Vyléčíš se, odpočineme si... Co ty víš, třeba časem celá touha po pomstě pohasne.“

„Ta bude *pořád* dost silná,“ ujistila ho Ali odhodlaně s planoucíma očima. Přisedla si k Nickovi blíž. „Říkal jsi, že pro mě uděláš všechno,“ zavrčela. „Copak jsi mi lhal?“

Nick se vyděsil. „Dobře. Co chceš dělat?“

Ali vrátila pozornost k tiskové konferenci. Slovo dostala Spencer. „Všechny se moc těšíme, až se vzpamatujeme a vrátíme se zpátky k běžnému životu,“ pronesla nahlas a zřetelně. „Na světě se děje spousta důležitějších věcí, kterým by se zpravodajství mělo věnovat. Truchlíme nad Courtney DiLaurentisovou a její rodinou. Truchlíme i nad Alison; budiž jí země lehká.“

Ali obrátila oči v sloup. „Jsou *fakt* ubohé.“

„Jaké jsou vaše plány do budoucna?“ tázal se dívek rozzářený reportér.

Další v pořadí si vzala slovo Emily Fieldsová. Vypadala nemocně, jako by měla každou chvíli zvracet. „Naskytla se nám možnost odjet o jarních prázdninách na Jamajku,“ pronesla roztrášeně. „Myslím, že by nám všem prospělo zmizet na chvíli z Rosewoodu.“

Nick se ušklíbl. „*Já* bych se Jamajce taky nebránil.“

Ali dostala nápad. „Dokázal bys nám opatřit cestovní pasy?“ zajímala se.

Nick sraštil obočí. „Asi jo. *Proč?*“

Ali ho popadla za ruce. V hlavě se jí rodil plán. „Tam nás nikdo hledat nebude. Vypadneme odtud, jak jsi chtěl, a *přitom* dostaneme ty čtyři, jak chci *já*.“

„Jak?“ tázal se Nick opatrně.

„To ještě nevím, ale přijdu na to.“

Nick se zatvářil nejistě. „Nesmíš se holkám ukázat. I v jiných zemích jsou policisté. Můžou tě udat všude.“

„Tak najdu někoho, kdo se za mě bude vydávat.“

„Kdo by to asi udělal?“

Ali těkala pohledem, jako by zvažovala možnosti. Vtom ji to napadlo. „*Tabitha*.“

Tabitha Clarková byla další pacientkou v Domě bezpečí. Sladká utrápená drobná blondýnka, která Alison uctívala a bezchybně napodobovala její hlas i gesta. Vypadala jako Alisonin klon víc než Iris Taylorová, s níž Ali sdílela pokoj. Co bylo ještě lepší, Tabitha měla na pažích jizvy po popáleninách. Holky to uvidí, spojí si to s Poconos a ztratí rozum.

„Už ji pustili z léčení,“ pronesla Ali a vyskočila na nohy. „Udělá pro mě cokoli. Spoj se s ní a řekni, že všechno platíme my. Musíš ji nalákat na vidinu krásných prázdnin. Uděláš to?“

Nick se štípl do kořene nosu. „Dobře.“ Pohlédl na Ali varovně.

„Ale musíš mi slíbit, že se z Jamajky přesuneme na Bahamy nebo na Fidži. Zmizíme... *doopravdy*.“

„Jistěže ano.“ Ali si ho přitáhla do náruče. „*Děkuju ti*. Jsi ten nejlepší přítel, jakého jsem si mohla přát.“

Nick ji políbil na špičku nosu. Pak se zamračil a chytil ji pevně kolem zápěstí. „Až opustíme Jamajku, staneš se mou vězeňkyní,“ zachrčel strašlivým hlubokým hlasem. „Nechci se o tebe dělit vůbec s nikým. Žádná rodina, žádní kamarádi. Budeš žít v mém zajetí... *napořád*.“

„Jsem ti vydána na milost a nemilost,“ odpověděla Ali falešným, vysoko posazeným hláskem. Hrála chudinku, ale v duchu se musela chechtat. Copak Nick kdy získá kontrolu nad *ní*?

Ovšem Ali *byla* vydána na Nickovu milost a nemilost – utráceli jeho peníze a jeho obratnost jim zajistila falešné doklady a letenky na Jamajku. Jenže Ali si dobře uvědomovala, že při ní Nick bude stát, i když její plán nedopadne přesně tak, jak si vysnila. Což se také *stalo*. Okolnosti si vynutily změnu strategie. Bylo potřeba od základů překopat celý postup, jak na holky navléknout strašlivou vinu a donutit je, aby si z Jamajky odvezly své zdaleka *nejhorší* tajemství. Nick přitom poslušně pomáhal, jak jen mohl. Když se pak spolu místo do Karibiku vrátili zpátky do Rosewoodu, vymyslela Ali pro Nicka důležité role: v životě všech dívek musel připravit pohromu. Snažil se nesmírně ochotně a oddaně. Ali ho posílala z jedné bitvy do druhé. Nejprve hrál drogového dealera, pak barmana. Ali ho dokonce vyhnala až na Island, kde měl s Arií ukrást cenný obraz. A Nick – sladký, citlivý Nick s hraniční poruchou osobnosti – úspěšně plnil její požadavky: neúnavně a s velkou pečlivostí a láskou. Byl jejím skvělým vojákem.

Utečeme, jakmile je zavřou, ujišťovala ho Ali. A později: *Utečeme, až budou po smrti. Pokud nezemřou, pak to spolu odneseme oba rovným dílem*.

Jenže to byla milosrdná lež. Ali si tajně připravovala další,

záložní plán, o němž Nick neměl ani tušení. Začalo to dopisem, který v Poconos holkám napsal, a končilo videem, na němž sám a jediný vraždí Tabithu. Mimoto byly i další věci, které Ali dělala, když Nick nedával pozor. Byla agresorkou a zároveň sykala bolestí. Používala vše, co se nabízelo, svou představivost. Uchýlila se k zoufalým činům, které strádala jen pro případ, že by ji okolnosti jednou přiměly posunout své hranice za únosnou mez.

Nezáleželo jí na ničem jiném než na smrti těch čtyř potvor.

Až potom bude její dílo dokonáno.

1

HANNIN ŽIVOTNÍ ZLOM

V pondělí ráno uprostřed července už bylo krásně teplo, když Hanna Marinová vstupovala do retro cukrárny Poole's. Tady prodávali nejlepší zmrzlinu v celém Rosewoodu. Uvnitř se od její poslední návštěvy nezměnilo nic – pod skleněným pultem ležely stále stejné sladkosti za pár drobných. Podlahu pokrývala šachovnicová dlažba a stolečky i židle byly z tepaného kovu. Prostoru kraloval dlouhý mramorový pult. Majitelé dokonce nabízeli stále stejné příchutě zmrzliny. Například Phillies Fundae, pohár pojmenovaný na počest filadelfského baseballového týmu. Stačilo, aby se Hanna jen nadechla božské vůně domácích vaflových kornoutků a smetanové zmrzliny s kousky oplatky, a zakručelo jí v břiše.

Její staré kamarádky Aria Montgomeryová, Spencer Hastingsová a Emily Fieldsová seděly u samostatného stolku docela vzadu pod rozměrným plakátem z padesátých let. Dívka na něm si roztomile pochutnávala na banánu v čokoládě. Holky se spolu neviděly už dva týdny, ale Emily rozeslala Hanně a ostatním esemesku s prosbou, zda by se mohly dneska sejít a popovídat si. Nebylo těžké uhodnout, co chce Emily řešit. Hanna si ovšem nebyla jistá, zda je na to připravená.

„Ahoj, Hanni.“ Spencer se posunula na lavici, aby jí udělala místo. Ostatní se pozdravily také.

Hanna odložila koženou kabelku a posadila se. Na chvíli

zavládlo ticho. Spencer usrkávala z šálku místní vyhlášenou čerstvě praženou kávu a blond vlasy jí padaly do obličeje. Aria z misky ujíдалa šerbet a Emily si rozbalovala nugátovou tyčinku Charleston Chew.

„Tak...“ odhodlala se nakonec Hanna. „Co je *nového*?“

Všechny si nepřírozeně odkašlaly. Hanna doufala, že nového nebude *nic*. Za posledních několik měsíců si užily až běda. Nejprve se vrátila ďábelská stalkerka s přezdívkou *A*, aby každou vydírala prostřednictvím jejího tajemství. *Potom* *A* všechny čtyři obvinila z vraždy Tabithy Clarkové – dívky, se kterou se pohádaly na Jamajce o jarních prázdninách ve třetím ročníku. Policii se dostal do ruky falešný důkaz – videozáznam, na němž všechny čtyři ubily Tabithu k smrti.

Bylo zřejmé, kdo za tím vším stojí: Alison DiLaurentisová. Dvojče jejich někdejší nejlepší kamarádky. Před dvěma týdny se holkám podařilo Ali vystopovat – šly za ní až do starého opuštěného domu v Rosewoodu. Jenže Alison tam spolu se svým přítelem Nickem Maxwellem čtveřici zajala ve sklepě, kde vzduch otrávila dusivým plynem. Policejní zásah přišel na poslední chvíli. Holky přežily a Nick byl zatčen.

A co Ali? Ta se nepozorovaně vytratila. Beze stopy.

Aria pohlédla na Spencer. „Jak sis užila prázdniny?“

Spencer pokrčila rameny. S rodinou odjela na Floridu, kde strávila dva týdny v jejich domě na Longboat Key, a vrátila se doslova před chvílí. „V tenise jsem porazila Amelii.“ Podívala se na Hannu. „A jak sis užila s mámou Cabo San Lucas?“

„Nebylo to zlé,“ zamumlala Hanna. Máma se na ni vrhla hned po propuštění z nemocnice a oznámila, že si spolu užijí dámskou jízdu v Mexiku. „A práci nechám doma,“ dodala dokonce Ashley Marinová – tím Hanně vyrazila dech, protože obvykle zvládala konferenční hovory i při sprchování. A tak strávily týden opalováním, popíjením nealkoholické margarity a pokukováním po krásných surfařích. Vlastně to byla celkem... *legrace*.

Aria našpulila rty. „Závidím vám, holky, že jste někde byly. Já trčela celou dobu doma.“

Emily zdvihla ukazovák. „Já tu trčela taky. A přemýšlela o Alison.“ Sklopila oči.

Hanně při zmínění Alisonina jména naskočila husí kůže... ale téma bylo nevyhnutelné. Bylo totiž víc než jasné, že se jim zanedlouho opět připlete do života.

„Nemůžu ji dostat z hlavy,“ připustila Emily. „Jak je možné, že se v domě nenašly *žádné* její stopy?“ Forenzní týmy proslídily celé místo činu ihned poté, co holky i Nicka hasiči vytáhli ven. Přestože našly spousty Alisoniných *fótek* – ty Nick nachystal jako Alisonin pomník –, neobjevily ani jediný otisk prstu. *Závěr* celého pátrání byl tedy opět stejný – Ali zahynula v Poconos.

„Jasně, ale víme přece, co jsme viděly,“ mumlala Hanna. Vzpomínky na onu noc ji pronásledovaly dodnes. Ali vypadala jako... *smyslů zbavená*. Přiložila dokonce zbraň k Emilyině hlavě. Vypálila... ale po výstřelu si Hanna pamatuje až probuzení na nemocničním lůžku. Živá. Co se událo mezi tím?

Aria si odkašlala. „Víte některá, jak to vypadá s Iris?“

Holky svorně zavrtěly hlavou. Iris Taylorová sdílela s Alison pokoj v Domě bezpečí. Nedávno strávila pár dní s Emily a prozradila něco málo o tom, jaká Ali byla a s kým se stýkala. Za to, že holkám pomohla, ji Ali s Nickem unesli z léčebny a FBI ji našla polomrtvou někde v lese. V současné době se zotavovala v místní nemocnici.

„A co tohle?“ zeptala se Emily a postrčila doprostřed stolu čerstvé vydání deníku *Philadelphia Sentinel*. Z úvodní stránky na něj koukal Nick v oranžovém vězeňském stejnokroji. V titulku stálo: MAXWELL TVRDÍ, ŽE PRACOVAL SÁM.

„Soudí ho za vraždu Tabithy.“ Emily holkám objasňovala, o čem se v článku píše. „A tohle si poslechněte: Policie našla v lesích za polorozpadlým statkem nový model vozu Acura sedan s Maxwellovými otisky.“

Spencer se rozzářily oči. „Ve zničeném ukázkovém domě mého nevlastního táty se přece našla klíčenka od acury. Tím se *tohle* vysvětluje.“

Hanna si přitáhla noviny blíž. „Co říká Nick o Alison?“

„Opakuje, že zemřela při požáru v Poconos,“ odpověděla Emily. „Odmítá, že by měla Ali cokoli společného se smrtí Tabithy nebo stalkingem. Popírá i možnost, že by se oné noci vyskytovala v domě, kde nás našli.“

„Takže on na sebe bere vinu úplně za všechno?“ Hanna protáhla obličej. „To by snad udělal jenom blázen, ne?“

„Uvědom si, že se léčil v Domě bezpečí,“ připomněla Spencer. „Ali ho zřejmě nějak uhranula.“

Aria obrátila oči v sloup. „Nechápu, jak ta holka dokáže *kobokoli* uhranout.“

Spencer se zatvářila dost nejistě. Vytáhla mobil a položila jej dprostřed stolu. „Nick očividně není jediný.“

Hanna se podívala na displej. ALISONINI VĚRNÍ, stálo v nadpisu. WEBOVÁ STRÁNKA VĚNOVANÁ PODPOŘE ALISON DILAURENTISOVÉ. ALISON JE SILNÁ, ODHODLANÁ A NEPOCHOPENÁ MLADÁ ŽENA. MY VĚŘÍME, ŽE PŘIJDE DEN, KDY SVĚT POZNÁ JEJÍ PRAVÉ JÁ. SLYŠ NÁŠ KŘIK, ALI!

Aria vytřeštila oči. „Co to má *znamenat*?“

„To je fanklub,“ zachraptěla Spencer. „Našla jsem ho asi před týdnem. *Doufala* jsem, že ho zruší, ale nestalo se.“

„Alison je silná, odhodlaná a nepochopená mladá žena?“ Emily se zašklebila. „Přijde den, kdy svět pochopí její pravé já? Copak si myslíš, že je Ali naživu?“

Spencer zavrtěla hlavou. „Na mě to působí spíš jako vzpomínková akce. Jsou tam vloženy komentáře k večírkům, kde se všichni oblékají jako Ali – teď pozor – a *rekonstruuji* požár v Poconos. Jen s tím rozdílem, že v jejich podání vyvázne Ali živá. Někteří z těch nadšenců taky píšou příběhy o tom, co bude s Ali dál. Jejich knížky se dají dokonce *koupit* přes Amazon.“

Hanna se zachvěla. „To je fakt divný.“

Aria skládala papírový ubrousek na stále menší trojúhelníčky. „Mohly bychom některého z nich zkusit kontaktovat. Třeba něco vědí.“

Spencer nakřčila nos. „Zkoušela jsem to. Jenže všichni vystupují pod přezdívkou. Co myslíš, že bychom se od nich mohly dozvědět?“

„Mohli by být celkem *nebezpeční*,“ strachovala se Emily.

Aria se vrátila pohledem k novinám. „Nejlepší by bylo, kdybychom Nicka dokázaly přesvědčit, aby mluvil pravdu.“

„Jak to chceš zařídit?“ Hanna si založila ruce přes prsa. „Těžko půjdeme do vězení a přimějeme ho k tomu.“

„Mohly bychom z něj doznání dostat nějakým trikem,“ navrhl Emily. „Nebo –“

„*Nebo* bychom se na to mohly vykašlat,“ přerušila je Spencer.

Všechny ztichly. Hanna vykulila oči. „To myslíš vážně?“ Právě Spencer byla vždycky tou, kdo pátrání po Alison vedl. Přišla dokonce s nabídkou, aby využily úkryt v ukázkovém domě k diskusi o možném pomocníkovi Alison. Právě ona nikdy nechtěla přestat hledat Ali, a to dokonce ani poté, co se holky ocitly za mřížemi.

Spencer si hrála se stříbrným řetízkem klíčenky značky Tiffany. „Tahle záležitost nám vzala skoro dva roky života. Já už... dál nemůžu. Chápete? Nedostala jsem od *A* žádnou novou zprávu. Co vy?“

Emily zamumlala, že ne. Stejně tak Aria. Hanna nakonec odevzdaně zavrtěla hlavou také. Přesto podvědomě stále čekala, kdy jí zacinká mobil. „To přece neznamená, že bychom se měly vzdávat,“ oponovala chabě. „Vždyť Alison běhá *na svobodě*.“

„A co teď zmůže, když nemá po svém boku Nicka?“ naléhala Spencer. „Její život bez něj nejspíš visí na vlásku.“

„Některý z těch jejích Věrných by jí jistě rád pomohl,“ upozornila Emily.

„V tom máš možná pravdu.“ Spencer v rukou převracela telefon.

„Ale mně se zdají trochu jako banda magorů, vám ne?“ Zmuchlala ubrousek do kuličky. „Strašně mě štve, že Ali odkráčela nepotrestaná. Štve mě, že na sebe Nick vzal všechnu vinu. Ale co? Pokud chce shnit ve vězení, je to jeho volba. *My* ale musíme žít dál.“ Pohlédla na Hannu. „Když už jsme u toho, nezačíná dneska letní škola?“

Hanna přikývla. Soukromá střední škola Rosewood Day všechny čtyři holky vyloučila ihned po jejich zatčení pro vraždu. Teď jim ovšem dovolila odmaturovat, pokud řádně dokončí všechny předměty. Z Fashion Institute of Technology dokonce Hanně napsali, že jí na podzim budou držet místo, pokud uspokojivě odmaturuje. Ostatní dívky dostaly ze škol, které si vybraly, podobné nabídky. Až na Arii, která se rozhodla udělat si na rok pauzu. „Za půl hodiny mám první hodinu dějepisu.“ Hanna se podívala po ostatních. „Kdy začínáte vy?“

„Já si musím zopakovat chemii, ale ta startuje až zítra,“ odpověděla Emily.

„Mně zbývá jenom odevzdat práci na volitelné dějiny umění a složit maturitu,“ odpověděla Aria. „Ve většině předmětů jsem měla uzavřenou klasifikaci ještě předtím, než nás vyloučili.“

„To jsme na tom stejně,“ přikývla Spencer. Pak vstala. „Dobře, tak pojd', Hanni. Neměla bys přijít pozdě.“

Ostatní se zvedly také. Na rozloučenou se všechny pevně objaly. Vyrazily do slunného dne se slibem, že si ještě zavolají. A tak setkání skončilo a Hanna zůstala na ulici sama. Nevěděla, co si o všech probraných tématech myslet. Nesmírně ráda by podpořila Spencerin nápad hodit celou Ali za hlavu. Jenže se bála pomyslet, že je Ali venku... Volná a svobodná splétá nové sítě a vymýšlí, jak dál.

Zpoza rohu se ozvalo hlasité zakvílení brzd malého nákladáku. Z boční uličky rezonoval smích. Hanně náhle na pažích naskočila husí kůže. Znovu se jí zmocnil ten dobře známý hrozný pocit, že se někdo dívá.

Nikdo tady není, dodávala si odvahy.

Zastínila si oči proti sluníčku a vykročila směrem k Rosewood Day. Škola se odtud nacházela sotva pár bloků daleko. Komplex sestával z kamenných a cihlových budov, které kdysi patřily majiteli zdejší železnice. Bylo až neuvěřitelné, jak zvláště to tu vypadalo o letních prázdninách. Na stožárech nyní neplápolaly modrobílé vlajky Rosewood Day doplněné školním erbem. Fontána před tělocvičnou byla suchá. Na houpačkách a prolézačkách, které měli k dispozici žáci z nižších ročníků, nikdo neježel. U obrubníků se neúnavně nestřídalý školní autobusy.

Hanna otevřela dveře budovy střední školy. V halách nepotkala živou duši a podlaha vypadala, jako by ji od konce školního roku nikdo nevytřel. Všechny plakáty upozorňující na třídní volby, plesy a charitativní akce byly na léto odstraněny ze stěn. Zbyly po nich jen světlé skvrny na výmalbě. Z reproduktorů nehrála vážná hudba jako jindy o každé přestávce. Některé prázdné skříňky zůstaly otevřené dokořán a působily jako černé jeskyně. Hanna o jedna dvířka lehce zavadila; strašidelně zavržala v pantech.

Na konci chodby zahlédla stín a ztuhla. Z opačné strany se pak ozval hluboký smích. Hanna se otočila právě včas, aby zahlédla, jak se neznámá postava krade nahoru po schodech. Srdce se jí rozbušilo. *Uklidni se. Jsi paranoidní.*

Po špičkách se odebrala do dějepisného křídla. Nahlédla do své třídy. Obsazené byly jen zadní řady a ve vzduchu páchl pot. Kluk v omšelé kšiltovce Phillies hranou klíče vyrýval obrázek do dřevěné psací desky. Jedna dreďařka ležela na lavici a chrápala. V rohu seděl kluk a četl si časopis, který připomínal *Playboy*.

Vtom za sebou Hanna uslyšela zakašlání a ohlédla se. Zastavil se u ní kluk se špatným držením těla a pletenou čepicí na hlavě. Na to, že ho v životě neviděla, se k ní přitočil nepříjemně blízko. A tvářil se prazvláštěně.

„A-ahoj?“ vyhrkla a srdce se jí zase rozbušilo. „Potřebuješ nějak pomocť?“

Kluk se líně usmál. „Ty jsi Hanna Marinová.“ Ukázal na ni prstem. „Tebe já znám.“

S tím kolem ní prošel do třídy.

V tu chvíli se Hanně rozezvonicl telefon, a tak se s výkřikem přitiskla zády ke skříňkám. Volal jí jenom její přítel Mike Montgomery. „Už jsi ve škole?“ ptal se.

„Hm,“ vydechla Hanna a ve spáncích dál cítila tlukot srdce. „Ale vypadá to tady jako ve filmu *Noc oživených mrtvol*. Co je to za lidi? Já je v životě neviděla.“

„To je stejné, jako když jsem si vloni v létě dělal řidičák. Studenty letní školy zavírají přes rok do temných komor. Ze všeho nejraději bych se vrátil a dal na tebe pozor. Nejspíš bych měl nasednout na první autobus domů.“

Hanna se rozechvěle zakuckala. Od okamžiku, kdy Mikeovi prozradila, že je Ali zpátky, se z něj stal její osobní strážce. Těsně než odjel na fotbalové soustředění do New Hampshire, vylekal Hannu pavouk na verandě. Mike ji zachránil jako filmový hrdina. Současně byl až nadmíru pozorný, jakmile Hanně pípala zpráva. Z výrazu její tváře se pokoušel vyčíst obavy či strach. Svůj odjezd na soustředění s Hannou probíral po celý měsíc pořád dokola. *Co když mě tu budeš potřebovat?* připomínal při každé diskusi.

„Na žádný autobus nechod,“ brzdila ho teď Hanna a prohlížela si další osoby, které ji míjely na chodbě. Fajn. Možná nosili příšerné boty a zdaleka to nebyli lidé, s nimiž by chtěla trávit čas, ale nepůsobili vyloženě jako zombie. „S pár chudáky si přece poradím.“

Pak zavěšila. O několik vteřin později jí telefon zapípal. *Hodne testů v první den školy*, psala máma. *Muzu te dnes pozvat na večeri, abychom to oslavily?*

Hanna se usmála. Celé roky vzhlížela ke svému tátovi, ale to se změnilo jednou provždy, když ji zatklí za vraždu Tabithy Clarkové. Tehdy jí táta jasně sdělil, že se k ní nemůže hlásit,

protože by si tím „zničil politickou pověst“. Hannu překvapilo, jak se máma chopila příležitosti a skutečně se snažila být jí nablízku. Včera večer spolu dokonce vyrazily do Hannina milovaného butiků Otter, aby Hanně vybraly něco na sebe – ve stylu *zpátky do školy*. Zvítězily proužkované minišaty a kotníčkové boty barvy holubí šedi, takže to dnes Hanně opravdu slušelo.

Rada přijímám, odepsala. Pak vešla do učebny. Podpatky jí hlučně klapaly a platinová hřívá se jí natřásala na ramenou. Sluníčko zářilo vysokými okny a báječně Hanně zvedlo náladu. Co na tom, že si spolu s několika flákači musí zopakovat hodiny dějepisu? Alespoň bude moct odmaturovat. Vždyť novináři ani obyvatelé města proti ní nic nemají – nikdo ji už za vražedkyni nepovažuje. Navíc má báječné kamarádky a senzačního přítele... a prvně v životě i mámu, které na ní opravdu záleží. Snad by skutečně *měly* hodit celou Ali za hlavu a užívat si vlastní životy.

Jediná volná místa našla v první řadě, a tak se posadila a vyčkávala příchodu učitele. Mobil se rozezvonil znovu. Tentokrát na displeji blikalo číslo pevné linky z regionu, který neznala. Takový hovor ji vždycky spolehlivě rozhodil.

„Hanna Marinová?“ vyhrkl hlas, sotva Hanna nesměle pozdravila. „Já jsem Felicia Silverová, výkonná producentka filmu *Všechno lehne popelem*. Jde o pravdivé vyprávění vaší strašné zkušenosti s Alison DiLaurentisovou.“

Hanna měla co dělat, aby nezačala vrčet. Znělo to jako další *Roztomilá malá vražedkyně* – televizní film, který měl dokumentovat jejich *první* zkušenosti s Ali. Bohužel byl nesmírně nepovedený po všech stránkách – výprava, dialogy... ani ta holka, co ztvárnila Hannu, nestála za nic. V jednu dobu snímek na obrazovkách běžel snad každý týden. Hanně nezbyvalo než smířit se s tím, jak spolužáci u skříněk nebo u oběda citují repliky. Skutečně svět potřebuje *další* film o jejím životě?

„Já vím, co si myslíte – ten televizní film dopadl strašně.“ V telefonu bylo slyšet, jak Felicia žvýká. „Ale tenhle bude jiný.“

Bude se odehrávat v dobrých lokacích, vystoupí v něm skuteční herci a má vynikající scénář. *Navíc* budeme natáčet přímo v Rosewoodu, takže snímek získá na autentičnosti.“

„Aha,“ zareagovala Hanna překvapeně. Nikde si nevšimla filmařských aut ani jiného vybavení.

„A teď k tomu, proč vám volám, Hanno. Máme o vás zájem,“ pokračovala Felicia. „Viděla jsem vás ve volebních spotech vašeho otce. Před kamerou jste báječná.“

Hanna se začervenala. Než se k ní táta přestal znát, natočili spolu několik spotů pro jeho kampaň. Mezi jinými i jeden s tématem *Alkohol za volant nepatří*. Hanna se nechtěla nijak vyťahovat, ale sama byla se svým výkonem nadmíru spokojená.

„Ráda bych vám v tom filmu nabídla roli,“ pokračovala Felicia. „Nám by to přineslo *úžasnou* publicitu – a vám, jak doufáme, zábavu a zkušenost. Uvažujeme, že byste hrála Naomi Zeiglerovou – je to vedlejší, ovšem nesmírně důležitá postava. Během scén na výletní lodi dostává velký prostor.“

To já vím, vyhrkla málem Hanna. *Vždyť já to prožila*. Ovšem vzápětí si uvědomila, co jí vlastně Felicia nabízí. „Vy mi chcete svěřit mluvenou roli?“

„Přesně tak. Dostanete šanci dokázat světu, že jste to všechno hodila za hlavu a je z vás slavná herečka. Co vy na to?“

Hanně se zatočila hlava. Nejraději by Felicií usměrnila – zdaleka ještě nic za hlavu nehodila. Jenže ona by ji jistě považovala za blázna. *Má* se do toho pustit? K herectví měla odjakživa blíž Spencer. Ta zářila v každé školní hře a jen tak ve volných chvílích se učila Ibsenovy monology. Kdykoli se holky sešly na noc společně, Spencer vždycky chtěla zkoušet. Ovšem tohle je *lákavá* nabídka. Bude mít film premiéru na červeném koberci v Hollywoodu? Bude se Hanna smět takové akce zúčastnit?

Přesto si nebyla jistá. „Já nevím. Budu si to muset nechat projít hlavou.“

„Jde o to, že váš názor potřebujeme znát hned,“ odpověděla

Felicia. Náhle se zdála dost netrpělivá. „Nebojte se, Hanno. Získáte neocenitelnou zkušenost. Režiruje to Hank Ross a schválně zkuste hádat – kdo bude hrát vás? Hailey Blakeová!“

Hanně spadla čelist. Hailey Blakeová je nádherná, zářivá a superpopulární mladá hvězdička, kterou Hanna dlouhá léta sledovala. Debutovala v roli Quintany v televizním pořadu *Abra-kadabra* – Hannině nejmilejším z dílny Walta Disneye. V její biografii pak následovalo několik dobrých snímků pro -nácitileté a nedávno uváděla předávání cen Teen Choice Awards a přímo na jevišti se líbala s nádherným kolegou moderátorem, který zazářil v parádním upířském filmu *Bitten*. Pokud je připravovaný snímek dost dobrý pro Hailey...

„Asi bych to mohla zkusit,“ slyšela samu sebe odpovídat.

„Výborně!“ zajásala Felicia. „Podrobnosti vám pošlu e-mailem.“

Hanna zavěsila stále jako v mrákotách. Bude hrát ve filmu... s *Hailey Blakeovou*. V *opravdovém* filmu, který bude mít premiéru na červeném koberci. Takové snímky se promítají i na festivalech v Sundance a Cannes, nebo ne? To znamená rozhovory s Ryanem Seacrestem a všemi lidmi z *E!* Možná by se mohla blýsknout i jako host v televizní show *Módní policie!* Ona *společně* s Hailey!

Budoucnost se Hanně náhle rozvinula přímo před očima v jasných zářivých barvách. Zdálo se, že z noční můry kolem *A* vzejde konečně něco *pozitivního*.

2

UMĚLCOVO TRÁPENÍ

Aria Montgomeryová najížděla rodinným autem, roztřeseným prorezlým rozpadajícím se subaru, na parkoviště v Old Hollisu, umělecké čtvrti protkané rozbitými chodníky, omšelými viktoriánskými domy a neudržovanými zahradami. (Na některých nerostlo nic jiného než rostlinky marihuany.) Sluníčko svítilo korunami listnatých stromů v jasných širokých pruzích. Na jednom trávníku se válelo dětské kolo a přes ulici stál opuštěný stánek s limonádou opatřený nápisem VÝHRADNĚ Z ORGANICKÝCH SUROVIN!

„Ahoj!“ zakřičela Ariina máma Ella, sotva Aria vstoupila dveřmi do galerie Olde Hollis, kde Ella pracovala od té doby, co se rodina před dvěma roky vrátila z Islandu. Tmavé vlasy si stáhla do volného drdolu a na sobě měla dlouhou průsvitnou sukni a mačkaný top, který odhaloval její pevné paže. Kolem zápěstí jí cinkaly náramky a v uších se houpaly obrovské tyrkysové náušnice. Když Arii vroucně objala, zahalila ji do oblaku silné vůně pačule. V poslední době ji Ella objímala dost často a také si Arii dlouze významně prohlížela. Aria nabyla dojmu, že mámu poslední útok *A* hodně sebral.

„Chtěla bys mi pomoci s přípravou výstavy?“ zeptala se Ella a poukázala na obrazy rozestavené kolem stěn místnosti. Jejich autorem byl Franklin Hodgewell. Starému pánovi z uší rostly

chlupy a v galerii vystavoval už pomiliontė. S oblibou maloval krajinky východní Pensylvánie, hejna hus a povozy amenitů a slavil s nimi velké prodejní úspěchy. „Tedy, pokud se ti chce,“ dodala jedním dechem Ella. „Jestli máš na práci něco jiného, tak se nic neděje.“

„Nemám, můžu ti pomoci.“ Aria zvedla obraz stodoly a zavěsila ho na hřebík. „Jestli chceš, můžu ti pomoci i s přípravou pohoštění.“

„Jen jestli chceš *ty*,“ opáčila Ella starostlivě a dlouze si Aarii prohlédla.

Od střetu s Nickem trávila Aria v galerii téměř každou volnou minutu. Měla pro to dobré důvody. Zaprvé tu *byla* zaměstnaná, byť jen na částečný úvazek, zadruhé v blízkosti silné, uklidňující a chápavé mámy se cítila dobře. A navíc stejně neměla nic lepšího na práci.

Uvědomovala si, že se to mámě nezdá normální. Bylo jí jasné, na co všechno by se Ella ráda zeptala: *Jaké* má Aria na léto se sebou plány... a co bude příští rok? Její kamarádky se hlásily na vysoké školy, a pokud odmaturují, mohou na podzim nastoupit ke studiu. Aria měla v plánu rok volna a cestování po Evropě, ale teď se jí představa, že se vydá na vlastní pěst do ciziny, zdála deprimující. Možná i proto, že když vyjela *posledně* zpátky na Island, zapletla se do mezinárodního zločinu a potkala Alisonina šíleného přítele Nicka. Vystupoval jako přitažlivý, pozorný kluk a říkal si Olaf.

Z nouze zvažovala, že se přihlásí na výtvarný kurz ve státě Oregon, ale uzávěrka přihlášek byla minulý týden. Pak ji napadlo chodit na přednášky o umění, které pořádala Umělecká univerzita ve Filadelfii, ale i ty už byly v plném proudu.

Cítila se... ztracená. A vyděšená. Kdykoli zavřela oči, viděla před sebou Alisoninu tvář. Při posledním setkání vypadala strašidelně, jako tělo bez duše. Její obraz Aarii pronásledoval do té míry, že hledala způsoby, jak ji dostat z mysli pryč. A tak nama-

lovala její portrét v zadní části galerie. Vlastně vytvořila *dvě* verze Alison: na jedné zachytila její současnou podobu, tak jak ji poznala ve sklepech rozpadlého domu vedle kanceláří Hannina otce; z druhého portrétu se dívala stará Ali, nesmírně oblíbená dívka ze začátku šesté třídy. Jako předlohu Aria použila skicu, kterou nakreslila v ten den, kdy Ali na dvoře Rosewood Day strhla pozvánku ke hře Kapsle času a prohlásila, že ona sama jeden díl školní vlajky určitě najde. To se odehrálo ještě před záměnou dvojčat. Tedy před tím, než na charitativním trhu oslovila čtveřici kamarádek Courtney DiLaurentisová s nabídkou přátelství.

Když Aria pomohla Elle, vydala se do zadní místnosti galerie, aby si obě svá díla pozorněji prohlédla. Portréty jí obvykle činily problém. Svého zřejmě bývalého přítele Noela Kahna malovala bezpočtukrát, ale ani jednou se jí nepodařilo zachytit, jaký skutečně je. S Ali to bylo jiné. Její *osobnost* jí ze štětce přímo prýštila a každý detail se jí dařilo zachytit s mrazivou dokonalostí. Z plátna jako by cítila Alisonin kyselý dech a při pohledu do jejích velkých šílených očí jí naskakovala husí kůže. Když se Aria otočila k portrétu Ali ze šesté třídy, byla v ní z jejího blahosklonného úšklebku malá dušička. Stejně jako v den, kdy seděla na zídce před školou a kreslila tuhle skicu.

Vycouvala z místnosti a zavřela za sebou dveře. Pouhý pobyt ve společném prostoru s Alisoninými *portréty* jí naháněl strach.

Rozhlédla se po výstavní síni, aby si našla nějakou činnost, jenže dnes přišla mimo svou pracovní dobu. Navíc se tu nudily i Bernie se Sierrou – dvě asistentky, které teď měly směnu. Vtom její pozornost přilákala postava za oknem. Srdíčko jí vyskočilo až do krku.

Noel.

„Hned jsem zpátky,“ oznámila mámě a vystřelila ze dveří.

Když Aria doběhla na chodník, Noel už byl o půl bloku dál. „Haló!“ vykřikla. „Noeli?“

Otočil se. Modřiny na tváři, které mu způsobili Ali s Nickem, když ho uvěznil ve skladu sportovních potřeb za budovou Rosewood Day v den maturitního večírku, mu už vybledly. Tmavé vlasy mu trochu povyroستly a kroutily se mu za ušima. Když uviděl Arii, zatvářil se obezřetně.

Arii pukalo srdce. Když spolu chodili, Noel byl vždycky štěstím bez sebe, že ji vidí, i když ho vyrušila uprostřed lakrosového tréninku. Pokaždé se k ní rozeběhl s rozpráženými rukama. Jenže... stála teď Aria o *podobné* přivítání? Ne. Ano. *Ne*. Byla to ona, kdo Noelovi řekl, že spolu nemohou být. Celé roky před ní tajil pravdu o Ali i fakt, že ji navštěvoval v Domě bezpečí. Jenomže Aria v poslední době svůj postoj přehodnotila. Každý dělá chyby. Možná by Noelovi dokázala odpustit.

Bože, jak se jí po něm stýská.

„A-ahoj,“ pozdravila Aria nejistě, když se k němu přiblížila. „Děkuju ti za zprávu.“ V poslední době Noelovi poslala několik esemesek, ve kterých ho jen pozdravila, a doufala, že se rozjede konverzace. Na tu poslední Noel odepsal jednoduše *ahoj*. Třeba to bylo znamení.

Noel na okamžik sraštil obočí. „Aha. Jasně. Nemáš zač.“

Následovalo úzkostné ticho. Aria předstírala zájem o samolepku na zadním nárazníku projíždějící Hondy Civic. „Kde se bereš v téhle čtvrti?“ zeptala se nakonec. *Řekni, že jsi přišel za mnou*, doufala v duchu.

Noel přešlapoval. „Chodím v Hollisu na angličtinu, aby mi jí příští rok uznali na vysoké. Je nás tam spousta. Mason, Riley Wolfeová...“

Aria se zahihňala. „Pamatuješ, jak jsi mi jednou říkal, že Riley vypadá jako keltský skřet?“

Noel se zatvářil dotčeně. „No... asi bych měl jít.“

Aria ho chytila za ruku. „Počkej!“ vyhrkla, ačkoli ji štvalo, jak zoufale se chová. „Napadlo mě... šel bys někdy třeba na kafe? Nebo na tu charitativní akci, co se koná v country klubu – mohli

bychom tam vyrazit spolu?“ Několik rosewoodských dam se rozhodlo uspořádat benefiční akci na podporu místních mladých lidí v nelehké životní situaci a pozvaly celé město. Ironií bylo, že v rosewoodských bohatých rodinách nevyrůstalo *mnoho* dětí, které by se praly s nelehkou životní situací. Ali byla v tomhle ohledu v podstatě jediná.

Noel přešlapoval. „Na ten večer už něco mám.“

„Aha!“ Aria by si nafackovala za tón, kterým zareagovala tentokrát. „No, a šel bys někdy třeba do kina?“

Noel zarytě hleděl do chodníku. „Viš, Arie... myslím, že bych teď potřeboval být trochu víc sám. Nezlob se.“

Aria mrkala. „Jasně. Chápu.“ Hrudníkem jí projela ostrá bolest. Vzpomněla si, jak ji Noel přišel po útoku navštívit do nemocnice. *Já ti věřím*, řekl tenkrát v návaznosti na to, že holky viděly Ali. *Vždycky ti budu věřit*. Působil tak láskyplně a starostlivě. Jenže od té doby uplynuly už dva týdny a zdá se, že na svá slova zapomněl.

„Tak se měj.“ Na víc se teď Aria nezmohla.

„Ty taky.“ Noel zamával. O pár kroků dál vytáhl mobil a začal ťukat na displej.

Aria počítala do deseti, ale Noel se neotočil. Hrdlo se jí svíralo a bylo jasné, že slzy má na krajíčku. Když se vracela do galerie, rozhoupala zvonky, které majitel Jim zakoupil během výletu do Indie.

Ella odložila plátno, které držela v ruce. „Arie?“ Hlas jí přeskakoval. „To byl Noel? Jsi v pořádku?“

„Já jen...“ Aria sklopila hlavu a prošla kolem mámy. Ponížení měla zjevně vepsané na čele, ale mluvit se jí o tom *nechtělo*.

Zmizela v zadní místnosti, zabouchla za sebou, zamkla a rozplakala se. Rozostřeným pohledem koukala na Alisoniny portréty. Celé je to její vina. Všechno je její vina.

Popadla Alisonin portrét z šesté třídy, na kterém jako by se jí Alison vysmívala: *vždycky nad tebou budu mít navrch*. Trhavými,

spěšnými pohyby připevnila Aria plátno na stojan a z okenního rámu vzala olejové barvy. Na dřevěnou paletu nanesla trochu černé a namočila si ten nejsilnější štětec. Širokými, nemilosrdnými tahy překrývala Alisoniny lesklé vlasy, dokonalou pleť i nenáviděný úsměv. Malovala a malovala, až bylo celé plátno černé, jen uprostřed zůstal malý trojúhelník a v něm Alisonino oko. Na Arii hleděla jediná modrá bulva. Jenže i *to* bylo příliš mnoho Ali. Nesnesitelně mnoho.

A tak jej Aria přemalovala také.

3

PSANÝ PROJEV

V pondělí večer vystupovala Spencer Hastingsová z range roveru svého nevlastního otce. Pomáhal jí přitom poslíček v bílé košili a červených kalhotách. „Vítejte v hotelu Four Seasons, slečno,“ pronesl milým hlasem. „Mohu vám s něčím pomoci?“

Spencer se usmála. *Milovala* luxusní hotely. „Jste laskav,“ odpověděla a otočila se k autu, ze kterého vystupovali: její máma, nevlastní otec pan Pennythistle, její nevlastní patnáctiletá sestra Amelia, starší sestra Melissa a Melissin přítel Darren Wilden. Vypadali jako z reklamy módní značky Brooks Brothers: pánové v tmavých oblecích, dámy v krásných koktejlových šatech – měla je na sobě i Amelia, která se obvykle oblékala jako stará mladá.

Rodina zamířila do tanečního sálu, aby se zúčastnila večírku pro padesát nejváženějších občanů Filadelfie. Pan Pennythistle se mezi ně řadil díky své developerské společnosti, která v oblasti vystavěla spousty nových domů. Spencer sice nefandila jeho projektům – určeným pro smetánku –, ale moc se jí líbilo vidět jeho jméno na seznamu otištěném v časopise *Philadelphia*. Po krutých měsících, které měla za sebou, se zdál večírek s tancem a alkoholem jako dobrá cesta k odreagování.

„Mohu vám nabídnout koktejl?“ oslovila skupinu servírka s tácem plným martini.

Spencer se podívala na mámu. Paní Hastingsová přikývla. „Jenom jeden.“

Spencer se zazubila a vzala si skleničku. K jejímu potěšení pan Pennythistle zavrtěl hlavou ještě dřív, než se stačila Amelia zeptat.

Pak se Spencer obrátila k Melisse, aby se otázala, jestli si dá také. Jenže ta cosi studovala v telefonu.

„Co tam máš?“ zeptala se Spencer a přistoupila k ní blíž.

Melissa se starostlivě zamračila. „Čtu článek o tom, jak se po celé zemi množí falešné *A*.“

Darren svažtil čelo. „Říkal jsem ti, abys ty věci nečetla.“

Melissa ho ignorovala a dál hleděla na malý displej. „Tady se píše, že skupina dívek ve státě Ohio dostala od *A* tolik zpráv, že tu holku, co jim psala, *zabila*.“

„Bože.“ Spencer se natáhla, aby se také podívala. Na boční liště našla zmínku o fanklubu. ČLENOVÉ SKUPINY ALISONINI VĚRNÍ ZAPALUJÍ SVÍČKY PO CELÉ ZEMI, ABY PŘIPOMNĚLI ALISON DILAURENTISOVOU, A MODLÍ SE ZA JEJÍ ŽIVOT. „MÉDIA CELÝ PŘÍBĚH PŘEKRUCUJÍ STEJNĚ JAKO VŽDYCKY VŠECHNO,“ UVEDLA ŽENA, KTERÁ SI PŘÁLA ZŮSTAT V ANONYMITĚ. „ALISON JE SILNÁ, JEDINEČNÁ DÍVKA, JEŽ SE STALA OBĚTÍ PŘEDSUDKŮ A INTOLERANCE. HANBA VŠEM, KTERÍ TO NECHÁPOU.“

Spencer se udělalo špatně. *Obět' předsudků a intolerance? Copak ta ženská bere drogy?*

Bylo to vyčerpávající. Spencer kamarádkám řekla, že chce Alison hodit za hlavu. Než se to všechno semlelo, přijali ji na Princeton a nedávno jí ze studijního oddělení přišel dopis, že pokud odmaturuje na výbornou, může ke studiu nastoupit. Ale zapomenout na Ali, to se lépe řekne, než dělá. Spencer ji viděla všude. A k tomu ještě Alisonini věrní. To nedává smysl. Jak můžou uctívat někoho, kdo *vyvraždil* půl Rosewoodu?

Sotva se Spencer dozvěděla o Alisoniných věrných, začala zva-

žovat protiútok. Požadovat jejich zakázání nemohla – každý blázen má spolčovací právo. A tak založila webovou stránku pro oběti šikany – bezpečné fórum, přístupné všem, kdo se chtěli podělit o své zkušenosti a pocity. Zatím se těšila vysoké návštěvnosti; jen odkaz na facebooku si již získal dva tisíce lajků. Každý srdceryvný dopis o šikaně ji ujišťoval v tom, že vytvořila užitečný blog. Lidé jí mohli psát na facebook, twitter nebo e-mailem, a ozývala se jich *spousta*. Mnozí z nich prožili mnohem horší situace než Spencer. Snad zveřejnění těchto příběhů pomůže, aby se podobné hrůzy přestaly dít. Nebo aby jich alespoň ubylo.

„Kéž by si lidi našli nějaké jiné téma,“ zuřila Melissa a vracela telefon do kabelky.

Spencer přikývla. Chtěla si se sestrou popovídat o tom, že je Ali naživu, ale jak se zdálo, Melissa na podobný rozhovor nebyla připravená. To Spencer dovedla pochopit. Melissa měla nejspíš všeho plné zuby stejně jako ona.

Vtom se Melisse rozzářily oči. „Panebože, tamhle je Kim z Whartonu! Musíme ji pozdravit!“

Popadla Darrena za ruku a zmizela s ním v davu. Spencer se znovu rozhlédla po místnosti. Kdosi za jejími zády se zasmál a jí na rukou naskočila husí kůže. Vyděsila se. V takovém davu bylo jistě těžké zajistit bezpečnost. Tady by se Alison snadno schovala.

Přestaň na ni myslet, okřikla Spencer v duchu samu sebe, upravila si vlasy a usrkla trochu martini. Zamířila k baru. Našla jen jedinou volnou stoličku, a tak se posadila a z mističky si nabrala plnou hrst oříškové směsi. V dlouhém zrcadle za barem si prohlížela svůj obraz. Blond hřívá se jí leskla, modré oči zářily a po týdnů na Floridě měla krásně zlatou pleť. Pro zdejší společnost jí byla škoda. Nikomu nebylo pod čtyřicet. Spencer navíc nestála o žádný další vztah. Po každém klukovi jí dosud zbyly jen problémy a zlomené srdce.

„Promiňte, vy jste Spencer Hastingsová?“

Spencer se otočila a pohlédla do očí mladé ženě v šedém

proužkovaném kostýmku a hnědých lodičkách. „Ano, ale zapoměla jsem vaše jméno,“ odpověděla v domnění, že proti ní stojí některá z kolegyň pana Pennythistlea. Velmi často si totiž zval různé spolupracovníky domů na skleničku.

„To proto, že jsem se ještě nepředstavila,“ usmála se ta žena. „Jsem Alyssa Bloomová.“ Odložila si na barový pult sklenku bílého vína. „Proboha, drahoušku. Musela jste tolik zkusit.“

„Ach. Ano. To víte,“ rudla Spencer ve tvářích.

„Jaký je to pocit, když je všechno konečně *za vámi*?“ zeptala se Alyssa Bloomová. „Předpokládám, že jste nadšená.“

Spencer se kousla do rtu. *Nic není za mnou*, chtělo se jí odpovědět.

Paní Bloomová si usrkla vína. „Jistě jste slyšela o Alisonině fanklubu? Jak že si říkají?“

„Alisonini věrní,“ zavrčela bezmyšlenkovitě Spencer.

„A co všechny ty falešné *A*?“ povzdechla si Alyssa. „Je to strašlivé. Lidé by si z toho měli vzít spíš poučení.“

Spencer přikyvovala. „Nepřeju nikomu, aby si prožil to, co já.“ pronesla. Tento obrat používala velmi často v odpovědích pisatelům na svém blogu.

Z pohledu paní Bloomové pochopila, že by se ráda dozvěděla víc. V tu chvíli se Spencer polekala. Kdo je Alyssa Bloomová? V poslední době Spencer oslovovala spousta zákeřných novinářů, kteří se ji snažili rozpovídat, jen aby ji dostali.

„Nezlobte se, ale kdo vlastně jste?“ vyhrkla Spencer.

Paní Bloomová sáhla do kapsy saka a podala jí vizitku. Spencer si ji prohlédla. *Alyssa Bloomová, redaktorka. Nakladatelství HarperCollins, New York.*

Spencer na pár chvil oněměla. „Vy pracujete v nakladatelství?“

Paní Bloomová se usmála. „Přesně tak.“

„Takže vydáváte knížky?“ Spencer by si za tu hloupou otázku dala nejraději facku. „Omlouvám se,“ couvla. „Já jsem nikdy s žádnou knižní redaktorkou nehovořila. Víte, vždycky jsem

samu sebe vnímala jako autorku.“ Vzpomněla si, jak před mnoha lety přišly s Courtney na nápad napsat knižní román na pokračování. Měl být o pozemním hokeji – o hráčcích, které se přerodily v supermodelky. Spencer s Courtney napsaly tehdy skoro polovinu prvního dílu. Ačkoli to byla *Spencer*, kdo příběh psal. Courtney jen přispívala drobnými postřehy.

Paní Bloomová přenesla váhu na jednu nohu. „Pokud máte nějaké nápady, s chutí si je poslechnu. Také bych s vámi někdy ráda probrala váš blog.“

Spencer vytřeštila oči. „Vy znáte můj blog?“

Paní Bloomová přikývla. „Jistě. Šikana je žhavé téma a vy jste spustila velice zajímavou aktivitu.“ Vtom jí zazvonil telefon, a tak se na Spencer krátce usmála. „Promiňte, tohle musím vyřídit.“ Ukázala na vizitku ve Spenceřině ruce. „Zavolejte mi někdy. Moc mě těšilo.“

S tím se redaktorka otočila a přitiskla si mobil k uchu. Spencer se zatočila hlava. Princeton ji *těžko* odmítne, pokud napíše knihu. To zatím nezvládla ani Melissa.

„Mohu vám něco připravit?“

Přes pult se na Spencer usmíval barman. Spencer cítila, jak se jí vlévá nová krev do žil. Všechno se náhle zdálo krásné a nové. Nic není nemožné. *Svět je úžasný.*

„Můžete mi připravit ještě jedno martini.“ Posunula směrem k barmanovi prázdnou skleničku. Proč by ne? Vždyť právě dostala vizitku od redaktorky z velkého nakladatelství.

To je přece důvod k oslavě.